

Xavier Aliaga (Madrid, 1970), periodista i escriptor xativí, ha guanyat el premi Andròmina amb 'Els neons de Sodoma', una obra que combina humor negre amb l'actualitat valenciana per desfer esoterismes diversos.

“He parodiat les trames esotèriques de moda”

El jurat ha destacat que Aliaga aconsegueix “una composició que toca molts temes de manera divertida, fluida i fresca” i ell rep els elogis amb posat gairebé compungit. La seva novel·la anterior, *Si no ho dic, rebente*, ja va ser premi Vila de Lloseta, però amb l'Andròmina es declara depassat. Periodista de vocació i professió, se sent estrany a l'altra banda del micròfon. Però feliç.

—El primer premi era molt especial pel fet d'haver-lo guanyat a Mallorca i tenir així contacte amb una realitat propera però de vegades desconnectada. És cert que quan fas obra literària et plantejes aconseguir la visibilitat que et pot atorgar un premi com l'Andròmina, però no era una cosa que veiera a l'abast de les meues possibilitats tan prompte. La veritat és que em sent molt satisfet i també una mica responsabilitzat, com si se'm traslladara el missatge que ara he de continuar escrivint.

—**Situeu la trama en un context similar al de la vostra novel·la anterior?**

—Al primer llibre agafava l'imaginari prototípic del País Valencià i contava algunes històries sobre el tema urbanístic, la situació a l'educació, la micropolítica als pobles... Tot això forma part de les meues experiències vitals. Però ara m'abellia, tot i continuar en el mateix àmbit, fer-ho amb uns personatges diferents, contar una altra mena d'història i descriure, al remat, un poc aqueixa intrahistòria dels pobles, el pes dels matriarcats a les zones rurals i la

seua decadència, el món que gira al voltant de la parròquia i culmina amb les festes del patró... i traure-ho una mica de mare mitjançant una trama que es planteja com una més de les històries esotèriques que estan tan en voga, però amb la intenció de desmuntar-la, desestructurar-la i parodiar aquestes novel·les des un àmbit més terrenal, diguem-ne.

—**Una empenyada amb *El codi Da Vinci* n'ha estat l'impuls creador?**

—No voldria centrar-ho en una novel·la en concret, però és cert que em va passar que algú benintencionat me la va regalar, aquesta. I la vaig llegir. I vaig

acabar molt empenyat i entenent en part —però no acabant de compartir— per què aquesta classe d'històries tan artificials són tan populars. I em va suggerir d'escrivre una història que desmuntara aquestes narracions. D'una manera festiva, això sí. Amb un humor un poquet negre i dosificat.

—**L'humor desinfecta?**

—Sííí! Jo crec que contar a la primera novel·la la trama urbanística i la vida política dels pobles —que, igual que la macropolítica, té components molt miserables— sense fer-ho amb una mica d'humor m'haguera resultat intoxicant. I en aquest cas la història també requeria un cert humor.

—**Ens expliqueu això de Sodoma?**

—El títol conté una de les claus de la novel·la i preferiria no dir-ne gaire res.

—**Sexe, també?**

—Un poquet. Hi ha un poc de sexe, de drogues... però de la manera menys solemne possible.

—**On heu trobat les fonts d'inspiració?**

—Aquesta història té un índex de fabulació pràcticament del 90%. Necessitava canviar de registre, de recursos, de tot. Hi he posat un narrador omniscient, per exemple, que m'ha permès més guarniments literaris i moure tranquil·lament els fils dels personatges.

Núria Cadenes

GUILLERMO LUCAS

“A *Els neons de Sodoma* hi ha un poc de sexe, de drogues... però de la manera menys solemne possible.”